

En drøm bliver til virkelighed

Med glæde og stor taknemlighed kan vi så i dag se tilbage på de sidste 26 år siden retrætecentrets grundlæggelse i sommeren 1995. Spørgsmålet hvordan startede det, hvordan har det udviklet sig til det, det er i dag, har vi hørt mange gange.

I store træk vil jeg fortælle lidt om, hvordan det langsomt har udfoldet sig, fortælle om de begivenheder, som har været med til at vi kunne tage det næste skridt.

Det er mig et anliggende at få understreget, at jeg fornemmer: provinsen blev ført til denne opgave, dette apostolat. Måske kan I, når jeg fortæller om det, også for øje på den røde ledetråd. Det startede med: under en 30 dages retræte i Berlin i efteråret 1989 blev det helt klart for mig, at jeg skulle forlade min stilling som skoleleder i Ordrup og søge andre veje. Men hvad skulle der være? Det var også et spring i det uvisse. Efter hjemkomsten fremlagde jeg mine ønsker og drømme for provinsrådet (som jeg selv var et medlem af) så forlod jeg mødet, for at de andre kunne drøfte det uden mig. Efter en kort stund blev jeg kaldt tilbage. Det var en stærk erfaring og det føltes som en bekræftelse da svaret lød: ”Det forstår vi godt, går du videre med det.”

Fra sommeren 1990 - 92 var jeg så i USA til forskellige studier og uddannelser blandt andet om åndelig vejledning og retrætearbejde. Men da jeg kom hjem i 1992 ventede en anden opgave på mig. Sr. Susanne havde truffet den beslutning at indtræde hos Sankt Joseph Søstre og jeg blev bedt om at være hendes noviciatsleder. Det blev en spændende og berigende tid og jeg fik mulighed for at bruge meget af det jeg lige havde lært.

Så i 1994 kom tanken til mig, at måske kunne en lille del af Stella Matutina indrettes til retræte arbejde. På det tidspunkt boede der endnu 16 søstre her på stedet. På en provinsforsamling, hvor alle provinsens søstre var tilstede, fremlagde jeg igen mine drømme og overvejelser, og svaret, reaktionen fra hele forsamlingen var overvældende for mig. Det er da en god ide, går du videre med den. På daværende tidspunkt forestillede jeg mig et lille retrætecenter med plads til 4-6 deltagere og jeg gik i min fantasi rundt i huset for at finde ud af, hvor og hvordan det kunne indrettes.

Så fik vi pludselig at vide, at Pastor Strange, som havde været fastboende præst her på stedet i over 20 år, på grund af sit helbred og sin alder ønskede af flytte til vores plejehjem på Østerbro. Det gav så helt andre muligheder. Hele præsteboligen kunne jo inddrages til retrætecentret. Det krævede ganske vist nogle få ombygninger. Men i sommer 1995 kunne vi have den første retræte for vore søstre her på stedet. - Samme år til jul skete der igen noget skelsættende. Niels Engelbrecht kom på juleferie fra USA, besøgte os i Sankt Hans Gade, fortalte, at han skulle præstevies til August og at Brian Mc Dermot (en jesuit fra Weston School of Theology i Boston) sandsynligvis ville komme til hans præstevielse. Spontant udbrød jeg, hvis Brian kommer, kan du så ikke spørge ham at komme en uge før, får at give os en retræte på Stella. Niels syntes det var en god idé og han skulle nok gøre sit. Kommet tilbage til USA ringede Niels og fortalte, at der skulle ske nogle omrokeringer på Weston School of Theology og at Brian nok ikke kunne komme til præstevielsen og i hvert fald ikke komme en uge før, for at give retræte. Men Niels kendte en anden Jesuit som forfærdelig gerne ville komme. Det var så Ken Hughes. For mig var det et ukendt navn, men jeg fik så at vide at han var supervisor på det sted, hvor jeg havde fået min uddannelse. Efter retræten sagde jeg til Ken, at det havde vel nok været godt, at han gerne ville komme. I skulle have set hans ansigt. ”Jeg ville gerne komme”, han fortalte så at Niels var kommet på hans værelse sigende ” Ken det her bliver du simpelthen nødt til at gøre.” Det var startskuddet til et lang velsignet virke her på stedet. Derefter kom Ken næsten hvert år. Da vi startede med 10 dagsretræten om sommeren var han med i teamet og fejrede så messen for alle deltagere på engelsk. Alle så frem til det og især til hans prædiken.

Lad mig gå tilbage til den spæde begyndelse. I 1996 blev jeg valgt til provincial og det var meget begrænset, hvor meget tid jeg havde til retrætearbejde. Men i 1997 kom sr. Regina tilbage fra en vejlederuddannelse i Canada og sr. Emma vendte hjem fra Rom.

Så i årene 1997-2002 var det især sr. Regina og sr. Emma som påtog sig retrætearbejde. Der var nok ikke så mange kurser i årets løb og gruppernes størrelse ikke så store, men det voksede langsomt.

Men lad mig understrege, at lige fra starten har det været et økumenisk arbejde. Deltagerne kom fra forskellige kirkesamfund. Jeg husker en retræte, hvor der var 15 deltager.

Der var en eller to katolikker men resten kom fra folkekirken, baptistkirken, metodistkirken, pinsekirken og en fra den græsk ortodokse kirke. Vel nok lige fra starten har det stået i vores folder: Tilbuddene er for oprigtigt søgende kvinder og men, uafhængig af trossamfund. Personer, der ønsker at begynde, forny eller uddybe deres forhold til Gud, er hjertelig velkomne.

Den næste markante udvidelse skete så nok i 2002. Da kom sr. Susanne tilbage fra USA. Hun havde der taget den samme uddannelse som mig - bare 10 år senere og jeg kom tilbage fra et sabbatsår i USA og for os begge to blev hovedapostolatet retrætearbejde. Sammen kunne vi i teamet udarbejde et program med tilbud om weekend, femdags, uge, 10 dags og påskeretræter og vi havde også muligheder for individuelle aftaler

Det viste sig, at især påskeretræten var meget efterspurgt og vi var så heldig at biskop Martensen tilbød sig som præst. Vi havde den glæde, at han kunne gøre det nogle få gange, men derefter måtte vi erkende: grundet hans alder og helbred, at han desværre ikke længer kunne påtage sig den opgave. Men hvad så - vi følte os lidt på Herrens Mark. Efter en afsluttet retræte, påskesøndag ved eftermiddagskaffen, drøftede vi forskellige fremtidsmuligheder. Pludselig kom Jesper Fich og Martin Chase ind af døren. Martin havde en gratis returbillet fra USA til København som udløb den 1. maj. Den skulle jo ikke bare forfalde. Jeg ser endnu sr. Christel hive mig i ærmet, viskende så spørg da Martin. Som sagt så gjort. Omgående fik vi et positivt svar. Martin ville meget gerne være præst på vores påskeretræter fremover. Det har du så været siden 2008. Vi er dyb taknemlig for det. Det kunne ikke have været bedre.

Når en drøm skal blive til virkelighed, er der jo mange bolde i luften, som gerne skal gribes. Jesper Fich har grebet en stor bold, som er uundværlig. En retræte uden den daglige fejring af messen, kan vi slet ikke forestille os. Lige fra begyndelsen har du Jesper læst messen ikke under alle retræter dog langt de fleste. Det er noget du brænder for og når du prædiker sidder en del med notesbog på skødet. Ofte har jeg under en samtale hørt: ”Har du talt med Jesper”. Også dig skylder vi en stor tak, du hører næsten til retræte teamet.

Da søstres antal formindskedes og ikke mindst, for at der kunne blive mere plads til flere retrætenter, byttede vi både spisestuen og dagligstuen med søstre under retræterne. Lad mig lige indskyde her, at husets søstre altid har bakket retrætearbejdet op på mange forskellige måder, med mange store og små tjenester i det skjulte.

For en del år siden kunne teamet udvides med sr. Marianne og sr. Angela. Sr. Angela kom med nye tilbud: nemlig meditatív dans og kontemplative retræter. Desforuden er vi så heldige at både Annette Brønnum Nystrup og Virve Tynnemark fra Norge er villige til at være medvejleder, når der er behov for det.

Vores ansatte har altid båret last og brast sammen med os og ordene faldt engang: ”Jeg vil aldrig svigte jer under en retræte” og med stort hensyn bliver også ferieplanerne lagt.

Nu kommer jeg med endnu en guldklump. Det er alle vores frivillige medarbejdere, som regelmæssig afsætter en dag, en hel weekend eller flere dage i træk for at hjælpe i køkkenet eller i spisestuen. Hvad skulle vi gøre uden jer. En stor og varm tak til jer.

Selv flyttede jeg for to år siden til et seniorbofælleskab i København og samme år kom sr. Gisela og sr. Jaya fra Pilsen i Tjekkiet til Stella Matutina. Sr. Gisela kom efter næsten 25 år hjem til den Danske Provins og sr. Jaya, som i alle år har været sammen med sr. Gisela valgte til vores store glæde Danmark.

For et par år siden overdrog jeg ledelsen af retrætecentret til sr. Susanne. Sidste år, da sr. Susanne blev valgt til regionsleder, overdrog hun stafetten til sr. Gisela. Sr. Jaya svæver nu som en meget aktiv, idérig engel over hus og haven. Personligt føler jeg, at retrætecentret er i rigtig gode hænder. Må Gud fortsat velsigne dette sted og alle dem, som kommer her for at lære ham bedre at kende, for at lade sig finde af ham.